

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2091	Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 17 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---------------------------------------	---

Δὲν θὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανή-
γυρις μεγάλη. Εἶνε δεσποτικὴ ἑορτὴ· ἑορτά-
ζει ὄχι κάποιος ἅγιος ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἡ-
μῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἡ **Ἀνάληψις τοῦ Χρι-
στοῦ**. Τί εἶνε ἡ Ἀνάληψις ποὺ ἑορτάζουμε; Θὰ
προσπαθήσω νὰ σὰς μιλήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια.

* * *

Κατοικοῦμε ἐδῶ πάνω στὴ Γῆ, ἀδελφοί μου,
ποὺ εἶνε ἓνα ἀστέρι, ἓνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα
σώματα ποὺ κινοῦνται στὸ σύμπαν. Πολλὰ ἀπὸ
αὐτὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερα· μὰ ἡ **Γῆ**, ποὺ εἶνε
τόσο μικρὴ – ὅ,τι εἶνε ἓνας κόκκος ἄμμου μπρο-
στὰ στὴν ἀπέραντη θάλασσα, αὐτὸ εἶνε ἡ Γῆ
μπροστὰ στὸ σύμπαν–, διαφέρει ἀπ' ὅλα τὰ
ἄλλα οὐράνια σώματα. Γιατί; Διότι φιλοξενεῖ
ζωντανὰ πλάσματα. Μάτια ψάχνουν νὰ δοῦν
ἂν ὑπάρχη ζωὴ στοὺς ἄλλους πλανῆτες· μό-
νο ἐδῶ στὴ Γῆ ὑπάρχει ζωογόνος ἀτμοσφαιρι-
κὸς ἀέρας, νεράκι, βλάστησι, ζῶα, δῶρα ἀν-
εκτίμητα, συνθήκες κατάλληλες γιὰ τὸ κορυ-
φαῖο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος κατοικοῦσε σὲ ἓνα ἐκλεκτὸ
κομμάτι τῆς Γῆς ποὺ ὠνομαζόταν Παράδεισος.
Στὸν Παράδεισο, ὅπου ζοῦσε τὸ πρῶτο ζεῦγος
ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐά, δὲν ὑπῆρχε ἀγκάθι στὸ ἔ-
δαφος, μικρόβιο στὸν ἀέρα, ἀσθένεια καὶ θά-
νατος. **Ζοῦσε εὐτυχισμένα** ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν
ὅμως ἀμάρτησε ἀπλῶνοντας τὸ χέρι στὸν καρ-
πὸ ποὺ ἀπηγόρευσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δοκιμάση
τὴν ὑπακοή του, τότε μπῆκαν στὴν ἀνθρωπότη-
τα ὅλα τὰ κακά· θλίψεις, πίκρες, γῆρας, φθορά,
ἀσθένειες, θάνατος· τότε ἄρχισαν ν' ἀνοίγωνται
τάφοι, τότε ὁ ἄνθρωπος **ἐγίνε δυστυχῆς**· κι ὅσο
περνοῦσε ὁ χρόνος, τόσο πιὸ δυστυχῆς γινόταν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔμοιαζε μ' ἓναν ὁδοιπόρο ποὺ
περπατώντας στὸ δρόμο γλίστρησε κ' ἔπεσε
σ' ἓνα λάκκο βαθύ, σκοτεινό, γεμᾶτο φίδια καὶ
σκορπιούς. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάκκου φώναζε
«Βοήθεια!». Ἔρχονταν πολλοὶ ἀπὸ πάνω, κοί-
ταζαν, τὸν λυποῦνταν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπό-
ρεσε νὰ ρίξη σχοινὶ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω.

Ἐνας μόνον τὸ κατώρθωσε – τὸ λένε σήμερα
τὰ ἱερὰ γράμματα. Δὲν ἔρριξε αὐτὸς σχοινί,
ἀλλὰ κατέβηκε ὁ ἴδιος κάτω, μέσα στὸ λάκκο,
πῆρε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω, ἀ-
πὸ τὸ βάθος τῆς ἀθλιότητος στὸ ὕψος τοῦ οὐ-
ρανοῦ· εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**.

Ἦρθε ἀπὸ τὰ οὐράνια, χαμήλωσε καὶ κατέ-
βηκε στὴ Γῆ σὰν ἀετός. Ἦγινε κάτοικος τῆς
Γῆς, ὅπως ἐμεῖς. Δὲν γεννήθηκε σὲ παλάτια,
ἀλλὰ σὲ μιὰ σπηλιά, μὲ συντροφιά τὰ ζῶα, ἀ-
πὸ μιὰ Μάνα φτωχὴ. **Ἔζησε πιὸ φτωχικὰ ἀπὸ
κάθε ἄλλον** δουλεύοντας ὡς ξυλουργὸς νὰ
συντηρῇ τοὺς οἰκείους του καὶ ὑποτασσόμε-
νος σ' αὐτούς. Δικό του σπίτι δὲν εἶχε. Κάποτε
τὸν ρώτησαν «*Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;*» κι ἀπήν-
τησε «*Ἐλάτε νὰ δῆτε*» (Ἰω. 1,39). Κι ὅταν κάποιος ἔ-
δειξε διάθεσι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, αὐτὸς τὸν προ-
ειδοποίησε· «*Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ
τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν
κλίνει*»· τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν φωλιές,
μὰ ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς δὲν ἔχει ποῦ νὰ γεί-
ρη τὸ κεφάλι (Λουκ. 9,58)· οὔτε κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ εἶ-
χε· κρεβάτι του τέλος ἔγινε ὁ τίμιος σταυρός.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔγινε τριάντα χρονῶν, πῆγε
στὸν Ἰορδάνη καὶ **βαπτίστηκε** ἀπὸ τὸν Ἰωάννη·
τότε φανερώθηκε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ ἀκού-
στηκε ὁ οὐράνιος Πατὴρ νὰ βεβαιώνη, ὅτι αὐ-
τὸς εἶνε Υἱὸς του ὁ ἀγαπητός. Μετὰ ἀνήχθηκε
στὴν ἔρημο, ὅπου **νίκησε** τοὺς πειρασμοὺς τοῦ
διαβόλου νηστεύοντας σαράντα μέρες· ἔτσι
δίδαξε κ' ἐμᾶς ὅτι πρέπει νὰ νηστεύουμε.

Κατόπιν ὁ Χριστὸς **ἄρχισε νὰ κηρύττει**, καὶ ἡ
πρῶτη λέξι ποὺ εἶπε ἦταν «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 4,17),
ἀλλάξτε κατεύθυνσι, κάντε στροφὴ ἐκατὸν
ὀγδόντα μοιρῶν, ἀλλάξτε ζωὴ - διαγωγή, γιὰ
νὰ σωθῆτε. Τί ἄλλο δίδαξε ὁ Χριστὸς; Ὁ ἄν-
θρωπος, εἶπε, δὲν εἶνε μόνον σῶμα καὶ ὕλη, εἶ-
νε καὶ πνεῦμα, ἔχει καὶ ψυχὴ ἀθάνατη. Δὲν θὰ
μείνουμε αἰώνια ἐδῶ στὴ Γῆ· μᾶς περιμένει ἓ-
νας ἄλλος ὁμορφος κόσμος. Δίδαξε, ὅτι εἶμα-

στε ὅλοι ἀδέρφια καὶ μεταξύ μας πρέπει νὰ ἔχουμε ἀγάπη, ἀδελφοσύνη, ἀλληλεγγύη.

Αὐτὰ εἶπε. **Ποιὸς πιστεύει;** Οἱ γραμματισμένοι, οἱ νομικοὶ καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἔκλεισαν τὰ αὐτιά τους· ὁ ἀπλὸς λαὸς τὸν ἀκολούθησε. Ὅπως γίνεται καὶ σήμερα· ποιοὶ μαζεύονται στὶς ἐκκλησίες; οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοί, αὐτοὶ κρατοῦν τὴ θρησκεία. Τὸν ἀκολούθησαν λοιπὸν τὰ παιδιά, οἱ φτωχὲς γυναῖκες, οἱ ψαρᾶδες, οἱ τσοπάνηδες, οἱ χωρικοί. Ὁ λαὸς αὐτὸς τὸν ἄκουσε καὶ τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὸ Γολγοθᾶ.

Ἐπὶ τρία χρόνια ὁ Χριστὸς γύρισε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι κι ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, κήρυξε, δίδαξε, θεράπευσε, εὐεργέτησε, θαυματούργησε. Ἔτρεξε παντοῦ σὰν τὸν καλὸ τσοπάνο ζητώντας τὸ χαμένο πρόβατο. Τέλος, ὅπως γνωρίζουμε, **θουσιάστηκε** γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, σταυρώθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, **ετάφη** τρεῖς ἡμέρες, καὶ τὴν τρίτη **ἀναστήθηκε** λαμπρὸς σὰν τὸν ἥλιο.

Καὶ σὰν σήμερα, τέτοια ἅγια μέρα, **ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς**, ἄνοιξε σὰν ἀετὸς τὶς φτεροῦγες του καὶ πέταξε ψηλά, μακριά, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τὸ ὑλικὸ σύμπαν, στὸν κόσμον τὸν πνευματικόν. Ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστὸς.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγία τοῦ Ἀνάληψις ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα.

* * *

Μὲ τὴν Ἀνάληψί του, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶνε τὸ πρότυπό μας, προαναγγέλλει ὅτι κ' ἐμεῖς **δὲν θὰ μείνουμε αἰώνια ἐδῶ στὴ γῆ**. Ἐκεῖνος ἔμεινε τριαντατρία χρόνια· κ' ἐμεῖς, ἄλλος ἐνωρίτερα - ἄλλος ἀργότερα, μιὰ μέρα θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Ξενοδοχεῖο εἶνε τούτῃ ἡ Γῆ. Μπορεῖς στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ μένεις γιὰ μιὰ - δυὸ μέρες καὶ κατόπιν φεύγεις, νὰ πῆς ὅτι τὸ δωμάτιο ποὺ κοιμήθηκες εἶνε δικό σου; Ἔτσι καὶ γιὰ τὸ μέρος ποὺ μένεις καθὼς καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴ Γῆ νὰ λές, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι, ὅτι εἶνε «*Σήμερον ἐμοῦ, αὔριον ἐτέρου, καὶ οὐδέποτε τινος*». Φεύγουμε, δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ γιὰ πάντα.

Προσέξτε καὶ τὴν κατασκευὴ μας. Ἄπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα μόνο ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὄρθιος, ὄχι τετράποδο, ἔχει ψηλὰ τὸ κεφάλι, κοιτάζει τὸν οὐρανόν. Γι' αὐτὸ στὴν ἐκκλησία ἀκοῦμε «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» (θ. Λεῖτ.), ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε τὶς καρδιές μας στραμμένες στὸ Θεόν.

Καὶ ὅμως **ὁ κόσμος ἔχει τὰ μάτια του καρφωμένα κάτω**, στὶς ἡδονὲς καὶ διασκεδάσεις, στὸ χρῆμα, στὸν κόσμον τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας. Οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν ζῶα καὶ χειρότερα ἀπ' τὰ ζῶα. Ἄν ρίξετε ἓνα κόκκαλο σ' ἓνα σκυλί, ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σᾶς πῆ εὐχαριστῶ, κουνάει τὴν οὐρά του. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, χει-

ρότερος ἀπὸ τὸ σκύλο - ἀπὸ τὸ ζῶο, ἀντὶ νὰ εὐχαριστῆ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ τόσα δῶρα του, τὸν ὑβρίζει ὁ ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος! Στὸ σημεῖο αὐτὸ γίνεται χειρότερος μπορούμε νὰ ποῦμε κι ἀπὸ τοὺς δαίμονες, γιὰτὶ οἱ δαίμονες ἀκοῦνε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τρέμουν (βλ. Ἰακ. 2,19).

Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ ἄνθρωπος; θέλετε νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα; **μοιάζει σὰν τὸν χοῖρο!** Δὲν εἶνε δική μου ἡ εἰκόνα, ἀνοιξτε τὸ Εὐαγγέλιο νὰ δῆτε· δὲν τὸ λέω ἐγώ, ὁ Χριστὸς τὸ λέει. Τί λέει· ἄνθρώπους ποὺ ζοῦν μὲ ἀσέλγεια τοὺς παρομοιάζει μὲ σκυλιὰ κ' ἐκείνους ποὺ κυλιοῦνται μέσα στὰ πάθη τοὺς παρομοιάζει μὲ χοίρους (βλ. Ματθ. 7,6). Εἶδες τὸ γουρούνι; Ἔχει τὸ κεφάλι του συνεχῶς κάτω, σι' ἀποφάγια καὶ τὴ λάσπη. Δὲν ὑψώνει ποτέ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του, μιὰ φορὰ μόνο, τὸ γουρούνι ὑψώνει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὸν οὐρανόν. Πότε; Ὅταν ὁ χασάπης τὸ ἀναποδογυρίζει γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ! Ἔτσι κι ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος, ὅταν ἔρθῃ ὁ ἀρχάγγελος μὲ τὸ γυμνὸ σπαθὶ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του, τότε πιά βλέπει ὅτι, πέρα ἀπὸ τὰ χρέματα καὶ τὰ κτήματα, πέρα ἀπὸ τὶς ἡδονὲς καὶ τὶς ματαιότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς, ὑπάρχει κ' ἓνας ἄλλος κόσμος ποὺ τὸν περιμένει.

Ναί, ἀδέρφια μου, πιστέψτε το. Κλείστε τὰ αὐτιά σας καὶ μὴν ἀκοῦτε ἄλλες φωνές, εἶνε ψέματα. Καὶ ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ **ὄλοι θὰ σκύψουν καὶ θὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό**. Κι ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀδειάσουν τὶς ἐκκλησίες καὶ γίνουν ἄπιστοι καὶ ὑλισταὶ καὶ ἐπικούρειοι, κι ἂν πάνω στὴ φλούδα τῆς Γῆς δὲν μείνῃ οὔτε ἓνας ποὺ νὰ πιστεῦῃ στὸ Χριστό, νὰ ξέρετε ὅτι καὶ οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν· «*Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φιλ. 2,10-11 καὶ θ. Λεῖτ.).

Δὲν μπορεῖτε, ἄπιστοι, νὰ σβήσετε τὸν ἥλιο, ἔστω κι ἂν μαζευτῆτε ὄλοι καὶ τὸν φτύνετε. Εἶδα κάποτε ἓναν στὴ Θεσσαλονίκη νὰ σκαρφαλώνῃ σὰν γατὶ σ' ἓνα τηλεγραφοῦξυλο, κι ἀπὸ 'κεῖ νὰ φτύνῃ τὸν ἥλιο! ἦταν τρελλὸς ὁ ταλαίπωρος. Ὅπως λοιπὸν δὲν σβήνει ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰ πτύσματα, ἔτσι δὲν θὰ σβῆσῃ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν πολεμικὴ τῶν ἀθέων. Μένει «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8).

Ὅλα μιὰ μέρα θὰ σβήσουν, καὶ τὰ ποτάμια καὶ οἱ λίμνες, καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, καὶ τὰ καθεστῶτα θ' ἀνατραποῦν, τὰ πάντα θὰ γίνουν ἄνω - κάτω. **Ἐνας θὰ μείνῃ –πιστέψτε το–, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2093	Τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου & Ἑλένης Δευτέρα 21 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Γιατί ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιο;

Α'. Πῶς ἐγίνε μονοκράτωρ

Αγαπητοί μου ἀδελφοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, σήμερα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου μετὰ τῆς ἁγίας μητρὸς του Ἑλένης. Τὸ θέμα μας λοιπὸν θὰ εἶνε αὐτὸς ποὺ ὠνομάστηκε ἀπὸ μὲν τὴν ἱστορία *μέγας* ἀπὸ δὲ τὴν Ἐκκλησία *ἰσαπόστολος*. Θὰ προσπαθῆσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου νὰ σκιαγραφήσω τὴ μεγάλη αὐτὴ φυσιογνωμία καὶ νὰ δώσω μιὰ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα, **γιατί ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιο;**

Ποιά ἔννοια ἔχει ἡ λέξι «**ἅγιος**»; Κανεὶς μὰ κανεὶς ἄνθρωπος, πλὴν τοῦ Θεοανθρώπου, δὲν γεννήθηκε ἅγιος. Ὅλοι γεννώμεθα ἁμαρτωλοί. «*Ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου*», λέει ὁ Δαυὶδ (Ψαλμ. 50,7).

Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἅγιος χρειάζεται νὰ παλέψῃ σκληρὰ καὶ ἰσοβίως μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐχθρό, ποὺ εἶνε ὁ διεφθαρμένος ἑαυτὸς μας, «*ὁ παλιὸς ἄνθρωπος*» ποὺ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9). Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δὲν φτάνει ἡ **δική του προσπάθεια**, χρειάζεται καὶ ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμις ποὺ λέγεται «**χάρις Χριστοῦ**» (Ρωμ. 1,7. Α' Κορ. 1,3. Β' Κορ. 1,2. Γαλ. 1,3. Ἐφ. 1,2. Φιλιπ. 1,2. Κολ. 1,2. Α' Τιμ. 1,2. Τίτ. 1,4).

Ἡ «**χάρις**», παίρνει κάρβουνα καὶ τὰ κάνει διαμάντια, παίρνει τὸν ἀλήτη τῆς ἁμαρτίας καὶ τὸν κάνει κύριο καὶ βασιλιὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐὰν τὸ νὰ νικᾷ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του εἶνε ἡ μεγαλύτερη νίκη, ὅπως ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας, τότε ὁ ἅγιος **εἶνε ἥρωας** καὶ ἡ ἀγιότης **ἡρωισμός**.

Ἡ **ἀγιότης** εἶνε λουλούδι ποὺ ποτίζεται μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφ' ὅτου ἔσταξαν οἱ σταγόνες ἐκεῖνες στὸ Γολγοθᾶ δὲν παύει νὰ φυτρώνῃ **παντοῦ στὴ Γῆ**, σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τοῦ πλανήτου, ἀπ' τὶς καλύβες ὡς τὰ παλάτια. Οἱ ἅγιοι, ὅπως εἶδε ὁ Ἰωάννης, **πρόρχονται ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη φυλὲς καὶ γλώσσες** (βλ. Ἀπ. 5,9. 7,9. 14,6) καὶ ἀπ' ὅλες κοινωνικὲς καταστάσεις καὶ τὰ ἐπαγγέλματα (ὑπάρχουν ἅγιοι γεωργοί, κηπουροί, βοσκοί, φαρᾶδες, ξυλουργοί,

ἐργάτες, ἀχθοφόροι, διδάσκαλοι, γιατροί, δικηγόροι, στρατιῶτες, ἀξιωματικοί, βασιλιάδες ὅπως ὁ Κωνσταντίνος καὶ ἡ Ἑλένη).

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τώρα, ἀδελφοί μου, γιατί ἡ Ἐκκλησία ἀνεκήρυξε τὸν Κωνσταντῖνο ἅγιο, πρέπει νὰ σκεφθοῦμε **ποιά ἦταν ἡ κατάστασι πρὶν ἀπὸ αὐτόν**.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ἐπὶ τριακόσα χρόνια, ἄσπρη μέρα δὲν εἶδε ἡ Ἐκκλησία. **Οἱ Χριστιανοὶ ἦταν ὑπὸ διωγμόν** τὸ ἔγκλημά τους ἦταν ὅτι πίστευαν στὸ Χριστό. Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ ἔχῃ δικαιώματα, ἐλευθερία, περιουσία, τίποτα στὸν κόσμο. Τὸν ἔπιαναν καὶ τὸν ὑπέβαλλαν σὲ μαρτύρια. Ἐμεῖς σήμερα εὐκόλα λέμε «**Εἶμαι Χριστιανός**», τότε αὐτὸ κόστιζε πολὺ. Ὅποιος διαβάσῃ τὸ βιβλίον *Φαβίολα*, θὰ κλάψῃ καὶ θὰ πῆ, Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τίποτα.

Χιλιάδες μαρτύρησαν. **Τελευταῖος διώκτης ἦταν ὁ Διοκλητιανός**. Καθὼς κουτσοπίνανε μὲ τὸ Γαλέριο στὴν ταράτσα τοῦ ἀνακτόρου στὴ Νικομήδεια, εἶδαν μιὰ ἐκκλησία Χριστιανῶν καὶ πάνω στὸ κέφι καὶ τὴ μέθη ἄρχισαν νὰ διαφωνοῦν πῶς νὰ τὴν καταστρέψουν. «**Μὲ τὴ φωτιά**» ἔλεγε ὁ ἕνας, «**Μὲ τὸ τσεκούρι**» ἔλεγε ὁ ἄλλος. Ὡ ἀνόητοι διώκτες ὄλων τῶν αἰῶνων! **κι ἂν γκρεμίσετε ὅλες τὶς ἐκκλησίες, ὑπάρχει μιὰ ἐκκλησιὰ ποὺ δὲν καταστρέφεται**: εἶνε ἡ καρδιά ποὺ πιστεύει στὸ Θεό.

Τέλος ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο. Ἦταν παιδὶ μιᾶς ἄσημης γυναίκας, τῆς Ἑλένης. Ἀπὸ μικρὸς διακρίθηκε στὸ στρατιωτικὸ στάδιο, καὶ σιγὰ - σιγὰ ἔφθασε στοὺς ἀνώτερους βαθμοὺς τῆς ἱεραρχίας. Κοντὰ στὰ ἄλλα πλεονεκτήματά του (εὐφυΐα, ῥωμαλεότητα, στρατηγική), εἶχε καὶ μιὰ συμπάθεια στοὺς Χριστιανούς ποὺ τὴν κληρονόμησε ἀπὸ τὴ μητέρα του. Ἐὰν δὲν ἦταν ἡ ἁγία Ἑλένη, δὲν θὰ ὑπῆρχε ἅγιος Κωνσταντίνος. Ὅλοι ὅμως οἱ ἄλλοι

(στρατηγοί, αξιωματικοί, καίσαρες, βασιλείς, συνάρχοντες) ήταν αντίθετοι.

Ἦρθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν εἰδωλολατρία ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος. Πολέμησε τὸ εἰδωλολατρικὸ κράτος σὲ **δύο μάχες ἱστορικές**.

✓ Τὴν **πρώτη μάχη** τὴν ἔδωσε ἔξω ἀπὸ τὴ Ῥώμη. Ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἦταν ὁ Μαξέντιος μὲ διακόσες χιλιάδες στρατό, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Κωνσταντῖνος μὲ σαράντα μόνο χιλιάδες στρατό. Καθὼς δίσταζε νὰ κἀνὴ τὸν πόλεμο καὶ ἦταν σκεπτικός, βλέπει στὸν οὐρανὸ – ἄς μὴ πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, καὶ δικαίωμα δικό μας εἶνε νὰ πιστεύουμε–, βλέπει μέσ’ στὸ μεσημέρι, λέει ὁ ἱστορικός, ἕνα **σταυρὸ ἀπὸ ἄστρα** καὶ μὲ γράμματα ἑλληνικὰ **«ἐν τούτῳ νίκα»!** Δὲν ἤθελε τίποτ’ ἄλλο, κατὰ λαβὴ ἦταν «τηλεγράφημα» τοῦ οὐρανοῦ, νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἀμέσως καίει τὶς παλιῆς σημαῖες καὶ ὑψώνει τὴν πρώτη χριστιανικὴ σημαία, λάβαρο μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ κατόπιν – τί εἶνε ἡ πίστι!– αὐτοὶ οἱ σαράντα χιλιάδες ἔδωσαν σκληρὴ μάχη στὸν Τίβερι ποταμό, στὴ Μαλβία γέφυρα. Ὁ Μαξέντιος ὀπισθοχωρεῖ, πέφτει μέσα στὰ ὀρμητικὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ βρίσκει τέλος οἰκτρὸ σὰν ἄλλος φαραῶ. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κωνσταντῖνος μὲ τὸν τίμιον σταυρὸ μπαίνει νικητὴς στὴ Ῥώμη. Θέλετε ἡμερομηνία; **28 Ὀκτωβρίου τοῦ 312 μ.Χ.!**

Σὰς λέει τίποτα αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία; Ἐμένα μὲ συγκινεῖ πολὺ· γιατί ὕστερα ἀπὸ 1600 χρόνια ἀκριβῶς, στὶς **28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1912**, ἕνας ἄλλος μικρὸς στρατὸς μιᾶς ἐνωμένης πατρίδος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα βασιλιᾶ πού ἄκουγε κι αὐτὸς στὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος, μπῆκε μέσα στὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης. Εἶνε σύμπτωσις; Εἶνε δάκτυλος τῆς θείας προνοίας! ὅπως εἶπε καὶ ὁ σεβάσμιος μητροπολίτης Κυθήρων Μελέτιος (Γαλανόπουλος).

Ἐπανερχόμεθα. Μόλις μπῆκε στὴ Ῥώμη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, φωνάζει τὸ γραμματέα του, συντάσσει καὶ ὑπογράφει διάταγμα· **ἀπὸ σήμερον παύει ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν!**

✓ Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια δίνει τὴν **δεύτερη μάχη**, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολι, καὶ νικαίει ἕναν ἄλλο ἐχθρό, τὸν Λικίνιο. Ἔτσι γίνεται ὁ αὐτοκράτωρ - μονοκράτωρ ὀλοκλήρου πλέον τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Ἰδοὺ **ποιὰ μεγάλη ὑπηρεσία προσέφερε** ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ αὐτὸ ἐξετίμησε ἡ Ἐκκλησία.

Ἔκανε ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ ἱστορία εἶπε, ὅτι εἶνε ἐκδήλωσις μεγαλοφυΐας· ἐγὼ δὲν λέω ὅτι εἶνε ἐκδήλωσις μεγαλοφυΐας, λέω ὅτι εἶνε ἔμπνευσις Θεοῦ. Ποιὸ εἶν’

αὐτό; Μέχρι τότε πρωτεύουσα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἦταν ἡ Ῥώμη. Ἡ Ῥώμη ὅμως, μὲ τοὺς πατρικίους τῆς, τοὺς συγκλητικούς τῆς, τοὺς βασιλιᾶδες τῆς, τὰ παλάτια τῆς, τὰ ἐγκλήματα τῆς, τὶς ἐταῖρες καὶ διεφθαρμένες γυναῖκες τῆς, τὴν εἰδωλολατρία καὶ τὴν ἀκολασία τῆς, ἡ Ῥώμη ἀνέδιδε ἀποφορὰ κοπριάς τοῦ διαβόλου. Καὶ μέσα στὴν κοπριά αὐτὴ ὁ Κωνσταντῖνος δὲν δεχόταν νὰ μείνῃ περισσότερο. **Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μεταφέρῃ τὴν πρωτεύουσα τοῦ ἄλλοῦ.** Ξέρετε τί θὰ πῆ αὐτό, τί σημασία ἔχει καὶ τί ἀλλαγὲς προκάλεσε; Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ῥώμη καὶ ζήτησε νὰ βρῆ τόπο κατάλληλο σὲ ἄλλο μέρος. Ἔτσι διάλεξε τὴν Ἐπτάλοφο στὸν Βόσπορο. Ἐκεῖ ἔχτισε τὴ νέα πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας του, τῆς χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας, τὴν Βασιλεύουσα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ δικό του ὄνομα ὠνομάστηκε κατόπιν **Κωνσταντινούπολις**.

Σταματῶ ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, καὶ πρὶν κλείσω τὸ τμῆμα αὐτὸ τῆς ὁμιλίας μου θέλω νὰ διατυπώσω μία ἰδέα. Ἐὰν αὐτοὶ πού κυβερνήσαν καὶ κυβερνοῦν ἐπὶ δεκαετίες τώρα τὴν πατρίδα μας εἶχαν ὄραμα καὶ ἔμπνευσι ἀπὸ τὴ μελέτη τῆς ἱστορίας, ἂν εἶχαν πρὸ παντὸς νοῦ καὶ καρδιά Μεγάλου Κωνσταντῖνου, ὕστερα ἀπὸ τὸ Δώδεκα⁽¹²⁾ καὶ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ Εἰκοσιδύο⁽²²⁾ καὶ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφή, θὰ ἔβλεπαν ὅτι πρωτεύουσα τοῦ κράτους δὲν πρέπει νὰ εἶνε πλέον ἡ Ἀθήνα, ἀλλὰ **πρωτεύουσα πρέπει νὰ γίνῃ ἡ Θεσσαλονίκη!** Φαίνεται ὅτι ὁ Κεμάλ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ 1923 ἔκανε πρωτεύουσα τοῦ Τουρκικοῦ κράτους τὴν Ἄγκυρα, εἶχε μυαλό. Ἐπειδὴ **οἱ ἱστορικοὶ σταθμοὶ ἀπαιτοῦν καὶ νέες πρωτεύουσες**, δὲν ἔπρεπε οἱ κυβερνῶντες τὸ ἔθνος μας νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Βορρᾶ· πρωτεύουσα μας σήμερον ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ Θεσσαλονίκη, ὄχι ἡ Ἀθήνα. Ἡ Ἀθήνα, ἡ νέα Βαβυλώνα, ἂς μείνῃ γιὰ τοὺς τουρίστες, νὰ ἔρχονται καὶ νὰ θαυμάζουν τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκροπόλεως. Ἄν οἱ κυβερνήται μας ζοῦσαν στὴ Θεσσαλονίκη, λίγα χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ σύνορα, θὰ σκέπτονταν διαφορετικά. Στρογγυλοκάθισαν στὴν Ἀθήνα καὶ ... «γαῖα πυρὶ μιχθήτω». Εἶπα τὴν ἰδέα αὐτὴ, πού τὴν αἰσθάνομαι βαθεῖα. Ἀλλὰ δυστυχῶς μᾶς κυβερνᾷ τὸ πνεῦμα τῆς κουκουβάγιας, ὄχι τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἔως ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, εἶδαμε πῶς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἔγινε μονοκράτωρ. Κάποια ἄλλη φορά, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θὰ συνεχίσουμε γιὰ νὰ δοῦμε καὶ πῶς κυβέρνησε τὸ κράτος.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2095	Δευτέρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος 28 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ εἰκόνα τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ ὁ Ἀβραὰμ

«Ὡφθη δὲ αὐτῷ ὁ Θεὸς πρὸς τῇ δρυὶ τῇ Μαμβρῆ...» (Γέν. 18,1)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ φθάσουμε στὴν ἑορτὴ τῆς ἁγίας Τριάδος. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ στὴν ἀγάπη σας **λίγα λόγια γύρω ἀπὸ τὴν εἰκόνα** ποὺ ἀσπαζόμεθα σήμερα. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ὑπάρχει παντοῦ στὰ προσκυνητάρια· ὅπου μάλιστα πανηγυρίζουν καὶ γίνεται λιτανεία, ἐκεῖ προηγεῖται καὶ τῆς ἱερᾶς πομπῆς· μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ πιστὸς λαὸς ἐκδηλώνει τὰ συναισθήματα τῆς πίστεώς του καὶ τιμᾷ τὴν ἑορτὴ.

Στοιχεῖο τῆς ὀρθοδόξου λατρείας σὲ κάθε ἑορτὴ εἶνε, νὰ τίθεται σὲ προσκύνῃσι ἡ **εἰκόνα** τοῦ τιμωμένου ἁγίου ἢ γεγονότος (π.χ. τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἁγίου Σπυρίδωνος κ.λπ. ἢ τῆς Ἀναστάσεως, Πεντηκοστῆς κ.λπ.) Αὐτὸ εἶνε γνῶρισμα τῆς Ὄρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ προτεστάντες δὲν ἔχουν εἰκόνες πλὴν τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου· οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν κἂν γιὰ εἰκόνες – νεώτεροι εἰκονομάχοι· οἱ δὲ φράγκοι στοὺς ναοὺς των ἀντὶ γιὰ εἰκόνες ἔχουν ἀγάλματα.

Ὅταν ἑορτάζῃ κάποιος ἅγιος, ὑπάρχει εἰκόνα του. **Οἱ ἅγιοι** δὲν ἦταν ἄγγελοι, ἀόρατοι· ἦταν σὰν κ' ἐμᾶς, μὲ σῶμα, καὶ ἡ μορφή τους ὅσο ζοῦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦταν ὄρατῆ· γιὰ ὠρισμένους νεωτέρους μάλιστα σώζονται καὶ φωτογραφίες τους· εἶνε ἐπομένως εὐκολο στὸν ζωγράφο, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὀρθοδόξου τεχντροπίας, νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἁγίου.

Σήμερα ὅμως δὲν τιμᾶται κάποιος ἅγιος· τιμᾶται τὸ ὕψιστο καὶ ἀσύλληπτο μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος· Πατὴρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης! διακηρύσσει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. **Ἁγία Τριάς**, ἐλέησον τὸν κόσμον σου! Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα· τοὺς ἁγίους τοὺς ζωγραφίζουμε, ἀλλὰ τὴν ἁγία Τριάδα **πῶς νὰ τὴ ζωγραφίσουμε**; Ὁ μὲν Υἱὸς ἐνανθρώπησε, ἐγενε ὄρατός, καὶ ἔτσι τὸν ζωγραφίζουμε ἢ στὴ Γέννησι ἢ στὴ Βάπτισι ἢ στὴ Μεταμόρφωσι ἢ

στὴν Σταύρωσί του. Κατὰ δὲ τὴν θεολογία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, μεγάλου πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖνος ποὺ δὲν θέλει νὰ προσκυνῆσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἀρνεῖται τὴν σάρκωσί του καὶ τὴν σωτηρία. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ζωγραφίζεται, μὰ **ὁ Πατήρ**; πῶς νὰ ζωγραφιστῆ; Κανεὶς δὲν τὸν ἔχει δεῖ· «*Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε*», λέει ἡ Γραφή (Ἰω. 1,18). Οἱ ἀρχαῖοι εἶπαν ὅτι, «*ἐάν τις τὸν ἥλιον ἀναιδῶς ἐγχειρῆ θεάσασθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται*», ὅποιος τολμᾷ ν' ἀντικρύσῃ κατὰματα τὸν ἥλιο (ἓνα δημιούργημα τοῦ Θεοῦ), τυφλώνεται - χάνει τὸ φῶς του (Ἐενοφ., Ἄπομν. 4.3.14). Ποιὸς τώρα θὰ μπορούσε νὰ δῆ τὸν ἴδιο τὸ Θεὸ καὶ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ;

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἐπίσης δὲν εἰκονίζεται. Ἐμφανίσθηκε μὲν «*ὡσεὶ (=σὰν) περιστέρα*» κατὰ τὴ Βάπτισι (Ματθ. 3,16) καὶ «*ὡσεὶ (=σὰν) γλῶσσαι πυρός*» κατὰ τὴν Πεντηκοστή (Πράξ. 2,3), ἀλλ' αὐτὰ εἶνε σύμβολα, δὲν ἦταν ἡ οὐσία. Γι' αὐτὸ εἶνε παιδαριώδη, ἀνόητα καὶ βλάσφημα ὅσα ἔγραψε σχετικὰ ὁ Καζαντζάκης· αὐτὸς χρησιμοποίησε τὸ λογοτεχνικὸ του τάλαντο γιὰ νὰ στάξῃ στὶς ψυχὰς φαρμάκι ἀπιστίας. Ὅχι, κύριε Καζαντζάκη! τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο εἶνε ἀόρατο, δὲν εἶνε περιστέρι ὅπως νόμισες.

Ὅρατὸς λοιπὸν ἔγινε μόνον ὁ Υἱός, ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο εἶνε ἀόρατοι. Ὑπάρχει βέβαια **μία γνωστὴ παράστασις** ποὺ εἰκονίζει τὸν μὲν Πατέρα ὡς γέροντα μὲ ἄσπρα μαλλιά, τὸν Υἱὸ ὡς νέον ἄνδρα, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ὡς περιστέρα. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ δὲν λέμε ὅτι εἶνε ἀπόβλητη ἢ ὅτι συνετέθη ἀπὸ ἀσεβῆ διάθεσι, δὲν εἶνε ὅμως σύμφωνη μὲ τὴν ἀκρίβεια τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς διδασκαλίας. Δὲν συναντᾶται ἐπίσης στὶς παραστάσεις εἴτε τῶν κατακομβῶν εἴτε τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῆς βυζαντινῆς ἀγιογραφίας. **Εἶνε νεώτερη**.

Προτιμότερη παράστασις, ποὺ εἰκονίζει ὀρθότερα τὴν ἁγία Τριάδα καὶ συναντᾶται στὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοσι, εἶνε **κάποια ἄλλη**.

Παρακαλῶ ἀπόψε στὸ σπίτι σας, ἀντὶ ἄλλων ἐλαφρῶν ἀναγνωσμάτων, νὰ πάρετε στὰ χέρια τὴν ἀγία Γραφή, τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καὶ ν' ἀνοίξετε στὸ 18ο κεφάλαιο τῆς Γενέσεως, τὸ ὁποῖο ἀρχίζει μὲ τὸ ῥητὸ πού εἶπα στὴν ἀρχή: «*᾿Ωφθη δὲ αὐτῷ ὁ Θεὸς πρὸς τῆ δρυὶ τῆς Μαμβρῆ*» (Γέν. 18,1). Τί λέει τὸ κεφάλαιο αὐτό;

᾿Ομιλεῖ γιὰ τὸν **Ἄβραάμ**, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε πρόσωπο μυθικό. Εἶνε μία ἐξέχουσα φυσιολογία τοῦ Ἀνατολικοῦ κόσμου, πού ἔζησε 2½ σχεδὸν χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Στὰ νεώτερα χρόνια Ἄγγλοι ἀρχαιολόγοι ἔκαναν ἀνασκαφές στὴν πόλι Οὐρ τῆ γενέτειρα τοῦ Ἄβραάμ, κοντὰ στὴ συμβολὴ τῶν ποταμῶν Τίγρητος καὶ Εὐφράτου, καὶ ἐκεῖ σὲ ἐπιγραφές βρῆκαν τὸ ὄνομα τοῦ Ἄβραάμ καὶ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς του. Ἀπὸ 'κεῖ ὁ Ἄβραάμ, ὑπακούοντας στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, μετακινήθηκε ἀρχικὰ στὴ Χαράν καὶ τελικὰ στὴ γῆ Χαναάν.

Παρ' ὅλα τὰ πλούτη του ὁ Ἄβραάμ ζοῦσε σὲ σκηνὲς καὶ μία μεγάλη ἀρετὴ πού εἶχε ἦταν ἡ **φιλοξενία**. Δὲν καθόταν νὰ φάη ψωμί ἐὰν στὸ τραπέζι του δὲν εἶχε καὶ κάποιον ξένο. Καὶ δὲν περιμένε νὰ τοῦ χτυπήσουν τὴ θύρα του. Σὰν τὸν ψαρᾶ, πού ρίχνει τὸ δίχτυ νὰ πιᾶσιν ψάρια, καὶ σὰν τὸν κυνηγὸ πού ἐνεδρεῦει στὸ δάσος γιὰ θηράματα, ἔτσι αὐτὸς ἔβγαινε στὰ σταυροδρόμια ζητώντας μεταξὺ τῶν περαστικῶν νὰ βρῆ ξένους γιὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

᾿Ένα μεσημέρι λοιπόν, καὶ ἐνῶ ὁ θερμὸς ἥλιος τῆς Ἀνατολῆς ἔκαιγε τὶς πέτρες, ὁ Ἄβραάμ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ καθόταν κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά, τὴν «δρυὶ τοῦ Μαμβρῆ». Σηκώνοντας τότε τὰ μάτια του βλέπει μπροστά του **τρεις νέους ἄνδρες**. Ἐκεῖνοι ἔκαναν πὼς θέλουν νὰ προσπεράσουν, ἀλλὰ ὁ Ἄβραάμ ἔτρεξε, ἔπεσε στὰ πόδια τους καὶ τοὺς λέει: Σᾶς παρακαλῶ, δεχθῆτε νὰ φιλοξενηθῆτε στὸ φτωχικό μου. Οἱ τρεῖς ξένοι πείσθηκαν, δέχθηκαν τὴν πρόσκλησι κι ὁ Ἄβραάμ τοὺς ὠδήγησε στὴ σκηνὴ του. Τρέχει ἀμέσως στὴ βρύση, φέρνει νερὸ καὶ τοὺς πλένει τὰ πόδια κατὰ τὸ ἔθιμο τῆς ἐποχῆς, νὰ δροσιστοῦν κάτω ἀπ' τὸ δέντρο. Διέταξε τὴ γυναῖκα του τὴ Σάρρα νὰ ἐτοιμάσῃ τραπέζι, καὶ ὁ ἴδιος πῆγε στὰ βόδια του, βρῆκε τὸ πιὸ τρυφερὸ μοσχάρι, τὸ ἔσφαξε καὶ τοὺς φιλοξένησε πλούσια.

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς, ὡς ἀμοιβὴ γιὰ τὴ φιλοξενία, εἶπαν στὸν Ἄβραάμ: Τοῦ χρόνου τέτοια μέρα θὰ ξανάρθουμε, καὶ ἡ **γυναίκα σου** πού μᾶς περιποιεῖται **θὰ γεννήσῃ ἀγόρι**. Ἀκούγοντας αὐτὸ ἡ Σάρρα γέλασε μέσα τῆς ἀμφιβάλλοντας ἂν αὐτὸ εἶνε πλέον δυνατόν νὰ γίνῃ (αὐτὴ ἦταν τότε 80 ἐτῶν καὶ ὁ Ἄβραάμ περὶπου

100). Ἄλλὰ ὁ Θεός, ὁ μέγας καὶ παντοδύναμος, πού κάνει τὸ βράχο νὰ τινάξῃ ῥόδα, ἔκανε τὸ θαῦμα· ἡ Σάρρα γέννησε ἀγόρι, τὸν Ἰσαάκ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχαν πεῖ οἱ τρεῖς νέοι.

᾿Ήταν νέοι; ᾿Οχι. Τί ἦταν; ᾿Αγγελοι. Τρεῖς! Αὐτοὶ ἦταν τὸ **σύμβολο τοῦ μεγάλου μυστηρίου** τῆς ἀγίας Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Νά λοιπὸν γιατί ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἡ παράστασις τῆς **φιλοξενίας τοῦ Ἄβραάμ** ἔμεινε στὴν Ἐκκλησία ὡς εἰκόνα τῆς ἀγίας Τριάδος.

* * *

᾿Ας μᾶς διδάξῃ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἄβραάμ. Τί ἔχει νὰ μᾶς πῆ; Πολλὰ πράγματα.

✓ **Νὰ εἶμαστε φιλόξενοι καὶ φιλόστοργοι**, ὅπως ἦταν ὁ Ἄβραάμ, καὶ νὰ δείχνουμε ἐμπράκτως τὴν ἀγάπη μας σὲ κάθε ἄνθρωπο.

✓ **Νὰ εἶμαστε ἐπίσης γενναῖοι**, ὅπως γενναῖος στάθηκε ὁ Ἄβραάμ. Εἶχε κοντὰ του 318 ὑπηρέτες, συνεργάτες στὰ ἔργα του. Καὶ μ' αὐτούς, μιὰ φούχτα ἀνδρῶν, σὰν ἄλλος Λεωνίδας, κατατρόπωσε μιὰ στρατιὰ πέντε βασιλέων. Εἶχαν αἰχμαλωτίσει τὸν ἀνιψιὸ του τὸ Λῶτ καὶ τοὺς κυνήγησε μ' αὐτούς τοὺς λίγους μὰ ψυχωμένους ἀπὸ τὴν πίστι στὸ Θεό, καὶ ἐλευθέρωσε τὸν ἀνιψιὸ του. Φαίνεται ἀπίστευτο; Ἡ πίστις μετακινεῖ βουνά. Δῶστε μου ἓνα στρατιώτη ἢ ἀξιωματικὸ ἢ ἄνδρα πού νὰ πιστεύῃ βαθεῖα στὸ Θεό, καὶ τότε «ἓνας θὰ καταδιώξῃ χιλίους καὶ δύο θὰ μετακινήσουν μυριάδες» (Δευτ. 32,30· βλ. ἴηρ. Ναυ. 23,10). Κ' ἐμεῖς τὸ Δώδεκα (12) μέχρι τὸ Εἰκοσιδύο (22), ἂν καὶ λίγοι, καταδιώκαμε τοὺς ἐχθροὺς μέχρι Σόφια καὶ Τσατάλτζα καὶ Ἄγκυρα. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ νούμερα; Νικοῦν ἐκεῖνοι πού ἔχουν τὴν ἀπόφασιν νὰ θυσιάστουν.

✓ **Διδασκόμαστε ἀκόμα νὰ μένουμε πιστοὶ** στὸ Θεό. Ἐμεῖς δὲν θυσιάζουμε τίποτα· γίναμε τόσο τσιγγούνηδες, ὥστε δὲν δίνουμε οὔτε λίγες σταγόνες αἵμα γιὰ ἓναν ἀσθενῆ. Ἄλλὰ ὁ Ἄβραάμ –τί πίστι!– προσέφερε στὸ Θεὸ τὸ μονάκριβο παιδί του· ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ θυσιάσῃ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου.

✓ Ὁ Ἄβραάμ μᾶς διδάσκει τέλος νὰ εἶμαστε **ταπεινοί**. Ἀκοῦμε στὶς κηδεῖες ἀπὸ τὸν ψάλτη, τὴν ὥρα πού κυκλώνουμε τὸ φέρετρο προσφιλοῦς νεκροῦ μας, ἐκεῖνο τὸν φιλοσοφικώτατο καὶ βαθυνούστατο λόγο πού συνοψίζει τὴ ματαιότητα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς: «*Ἐμνήσθη τὸν προφήτου βοῶντος, Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός*» (ἐξόδιος ἀκολ.: Γέν. 18,27). Ποιὸς εἶνε ὁ προφήτης; Ὁ Ἄβραάμ. Τί εἶπε ὁ Ἄβραάμ: «*Ἐγὼ εἶμι γῆ καὶ σποδός*»: ἐγώ, Θεέ μου, μπροστὰ στὸ δικό σου μεγαλεῖο εἶμαι στάχτη καὶ χῶμα.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**